

levenden darm met een alkali-vrije vloeistof heft daarentegen de muscarine-werking op; wordt daarna alkali aan de vloeistof toegevoegd, dan ontstaat deze werking onmiddellijk. Tusschen sympathicus-prikkeling en Ca-ionen zou mutatis mutandis dezelfde betrekking bestaan.

Bij de gedachtenwisseling na de voordracht deelde o.a. DRESEL mede, dat hij gevonden heeft, dat kalktoediening de kromme van den bloeddruk na adrenaline-inspuiting verandert; de kromme wordt zóó steil, alsof de proefpersoon lijdt aan sympathicotonie. JACOBSONH wees erop, dat bij urticaria en dergelijke ziekten kalk dezelfde goede werking heeft als adrenaline.

Referent heeft bij zijn onderzoekingen over de werking der adrenaline-inspuiting bij geesteszieken (voordracht in de Nederl. Vereeniging voor Psychiatrie en Neurologie, verschijnend in het *Nederl. Maandschrift voor Geneeskunde* 1922), uitgaande van geheel andere theoretische beschouwingen, ook de werking van alkali op de adrenaline-reactie nagegaan. In sommige gevallen was eenige antagonistische werking niet te miskennen, in andere was deze niet duidelijk. Nu zijn er bij klinische onderzoekingen steeds storende invloeden; daarom zijn dierproeven zooveel meer bewijzend. Met veel belangstelling zien wij daarom uit naar de uitvoerige publicatie van ZONDEK's onderzoekingen.

F. J. STUURMAN.

Over pigmentcellen der cutis schrijft BLOCH in de *Dermatologische Zeitschrift*, October 1921. Nadat door BLOCH aangetoond is geworden, dat huid- en haarpigment in cellen van de epidermis gevormd wordt, blijft de bron van het pigment der cutispigmentcellen (chromatophoren) nog onbeslist. Terwijl MEIROWSKY en FISCHEL aan een autochtoon ontstaan in de chromatophoren vasthouden, meenen WIETING en HAMDI, alsook BLOCH, dat de chromatophoren het uit de ektodermale cellen uitgespoelde pigment opslorpen. BLOCH kon bij menschelijke embryo's van de 4de tot de 5de maand reeds pigment aantoonen in het ectodermale gedeelte, terwijl cutispigment dan in den regel nog ontbreekt. Het bewijs voor zijn stelling ziet BLOCH zelf hierin niet. Voor afvoer van het pigment staan drie wegen open. Ten eerste de weg met de epidermiscellen naar de oppervlakte, waar de hoorncellen het bevatte pigment naar buiten mee nemen, als zij worden afgestooten. Ten tweede de afvoer met de lympe naar de lymphklieren; ten derde de opslorping door cellen, vooral bindweefselcellen. H. MEYER heeft bij dieren een sterke huidpigmentatie door belichting opgewekt en daarna onderzocht, waar het pigment bleef. Hij vond het naar binnen afgevoerde pigment in hoofdzaak in de lymphklieren terug, terwijl hij slechts een gering aantal gepigmenteerde bindweefselcellen waarnam. BLOCH hecht aan deze proef geen waarde, omdat de weefsels door de bestraling in pathologischen toestand zijn geweest. Onder physiologische verhoudingen kan de waarneming juist omgekeerd zijn, nl. dat het uit de epidermis afkomstige pigment in groote hoeveelheid in de cellen der cutis opgenomen en teruggevonden wordt. Voor een zelfstandig ontstaan van pigment in

cutiscellen worden vaak als voorbeelden aangehaald de pigmentcellen in de zoogenaamde mongolenvlekken en in de corium-pigmentcellen bij sommige apen, blauwachtige vlekken, waarvan de epidermis geheel vrij van pigment kan zijn. Deze cellen zijn echter met de cutispigmentcellen van den mensch niét te vergelijken. De mongolenvlekcellen liggen veel dieper, deels in de subcutis, zijn langgestrekt, bandvormig en reageeren met de DOPA-reactie positief, in tegenstelling met de gewone pigmentcellen in de cutis, die nooit een DOPA-reactie geven.

MENDES DA COSTA.

Lepra-behandeling met onverzadigde vetzuren. — In tegenstelling met de goede resultaten, welke DEAN, ROGERS e.a. hebben verkregen bij de behandeling van lepralijders met aesthylesters resp. natriumzouten der vetzuren uit de olie van de zaden van *Taraktogenes Kurzii* (chaulmoogra-olie) bericht MARCHOUX in de *Société de Pathologie exotique* (9 November 1921) over een aantal door hem behandelde gevallen met volkomen negatief resultaat. Hij gebruikte natriumgynocardaat, dat aanvankelijk in eigen laboratorium werd vervaardigd, later echter het oorspronkelijke praeparaat van ROGERS, benevens diens morrhuaat (uit levertraan afkomstig). Het zelf gemaakte praeparaat gaf geen verbetering, alleen een vrij aanzienlijke gewichtsvermeerdering. Op het morrhuaat reageerden de zieken met een duidelijke uitbreiding van het proces, terwijl het oorspronkelijke gynocardaat zóó slecht verdragen werd, dat de inspuitingen zeer gauw gestaakt moest worden.

Deze mededeeling druischt lijnrecht in tegen wat tot nu toe over deze behandelingswijze is gepubliceerd. Merkwaardig is, dat ook per os slechte resultaten werden verkregen.

De schrijver doet ook mededeeling van dierproeven op ratten, die besmet waren met rattenlepra. Ook deze dieren verdroegen de verschillende producten zeer slecht.

S. POLIAKOFF.

Onderzoek der ontlasting op mijnwormeieren. — BRUG beschrijft in het *Gen. Tijdschrift v. Ned. Indië*, Dl. 61, Afl. 5, het onderzoek van de ontlasting op mijnwormen met behulp van de methode, die door BAERMANN werd toegepast om mijnwormlarven in aarde aan te toonen. BRUG spreidt 10 cM³ ontlasting uit in een groote PETRI-schaal, sluit deze en schrap na 2 dagen de ontlasting af, die gebracht wordt in een gazen zakje, dat uit 4 lagen bestaat en een oppervlakte heeft van 1 dM². De 4 punten worden samengevouwen en een puntig stokje er door gestoken, dat op den rand van een geheel met water gevuld puntglas wordt gelegd, waardoor het zakje dus geheel in het water komt te hangen. Na 4 uur wordt het glas leeggeschonken; er blijft een druppel achter, waardoor lucht geblazen wordt en die daarna op een voorwerpglas gebracht wordt en zonder dekglas bekeken. Is de ontlasting dun, dan vindt men in den druppel ook de bestanddeelen daarvan en heeft de methode weinig voordeel. Anders vindt men in den druppel slechts: vliegenlarven, mijnwormlarven en *anguillula stercoralis*. De laatste twee onderscheidt men,